

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.22.018/2015/4.szám

A Kúria a dr. Nagy László ügyvédáltal képviselt I.r., II.r., III.rendű felperes neve III.r. és IV.r. felperesnek a dr. Kocsisné dr. Gyuris Ilona ügyvédáltal képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 23.P.52.459/2014. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 72.Pf.632.770/2015/5. számú közbenső ítéletével elbírált perében a jogerős közbenső ítélet ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős közbenső ítéletet úgy változtatja meg, hogy megállapítja az alperes 20%-os mértékű kártérítés fizetési kötelezettségének fennálltát a 2011. február 17. balesettel a felperesnek okozott károkért.

Mellőzi a másodfokú ítéletnek az alperes másodfokú eljárási költség és fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezését.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget, valamint térítsenek meg külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az államnak.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek a jogelődjük, néhai J.Jné - akinek az I.r., II.r., és III.r. felperesek a gyermekei, a IV.r. felperes az unokája - 2011. február 17. napján bekövetkezett halálos közlekedési balesetével kapcsolatos vagyoni és nem vagyoni káraikat érvényesítették a balesetben részes tehergépkocsi kötelező felelősségbiztosítójával, az alperessel szemben. A baleset H. belterületén, a ... számú főúton történt, amikor a felperesek jogelődje a H. tér irányából a K. tér irányába az úttesten a kijelölt gyalogos átkelőhelytől 15,3

méterre keresztirányban, jobbról a bal oldalra kívánt gyalogosan áthaladni. J.Jné a Sz.Z. által vezetett ... forgalmi rendszámú pótkocsiból álló járműszerelvénnyel előtt haladt át a jelzőlámpa piros jelzése ellenére, figyelmetlenül, súlyos alkoholos befolyásoltság alatt. J.Jné az áthaladása során mindvégig a tehergépjármű holtterében közlekedett az úttesten, ezért Sz.Z. gépkocsivezető nem észlelte, amikor a forgalomirányító jelzőlámpa zöld jelzésére a járműszerelvénnyel elindult, majd elütötte az előtte haladó gyalogost.

A felperesek elismerték, hogy a baleset bekövetkezésében a jogelőd is közrehatott, ezért az alperes kártérítő felelősségét 50%-os mértékben kérték megállapítani.

Az alperes elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a jogalap bizonyítottsága esetén 20-80%-os kármegosztás megállapítását kérte, a felperesekre terhesebben.

Az elsőfokú bíróság az új eljárásban hozott ítéletével a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy az alperes bizonyította, a perbeli baleset bekövetkezését a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan ok, a gyalogos viselkedése okozta. Kiemelte, hogy a baleset pontos mechanizmusa, a gyalogos pontos mozgása, annak sebessége, valamint az, hogy mikor lépett a perbeli gépjármű elé és az elütés pontosan hol történt, nem volt megállapítható; a baleset „nyomszegény volt”, így erre a helyszínelést követően sem álltak adatok rendelkezésre. Csak azt lehetett megállapítani, hogy a gyalogos (sértett) az úttest jobb oldala felől a bal oldal felé haladt. Az igazságügyi szakértő kizárólag valószínűségi kategóriában tudott megállapításokat tenni; azt állapította meg, hogy a tehergépkocsivezető az elébe haladt gyalogost nem észlelte, így a balesetet elkerülni sem tudta. A szakértő megállapította azt is, hogy a gépkocsivezető a gyalogost kizárólag csak a holtter-tükörből láthatta volna abban az esetben, ha a baleset nem havas, latyakos, sáros körülmények között alakult volna ki és a tükör, valamint a szélvédő is biztosan, tökéletesen, tiszta állapotban lett volna, valamint a vezető folyamatosan csak a holtter-tükört figyeli. A bíróság a szakértői vélemény kiegészítése alapján azt állapította meg, hogy a gépjárművezető részéről a baleset több okból is elháríthatatlan volt. Amennyiben a vezető a gyalogost a holtter-tükörben egyáltalán láthatta volna, ez esetben sem volt elvárható tőle a perbeli közlekedési szituációban, hogy folyamatosan figyelje azt; nem esett a haladása szerinti szokásos látóterébe, és olyan eseményre sem kellett számítani az elinduláskor, amely miatt szükséges lett volna annak a figyelése. Mindezekre figyelemmel megállapította, hogy a baleset kialakulását a gyalogos okozta azzal, hogy szabálytalanul, gyalogátkelőhelyen kívül, piros jelzésnél haladt be a tehergépkocsi elé, így a gyalogos viselkedése az, amely elháríthatatlanná tette a gépjárművezető számára a

baleset bekövetkezését. Kiemelt jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság a büntetőeljárásban kirendelt igazságügyi szakértő észlelhetőség megállapítása érdekében végzett mérési eredményeinek. Ennek alapján megállapította azt, hogy a gépjárművezető olyan távolságon belül (1,5 méter) semmiképp nem észlelhette a gyalogost, amely B.J. igazságügyi szakértő szerint szükséges lett volna ahhoz, hogy a gépkocsi megállításaival elkerülje a balesetet. A mérési adatokból levont következtetése szerint a gépjárművezető számára gyakorlatilag lehetetlen volt, hogy 1,5 méteren belül észlelje a balesetet és időben megállítsa a gépkocsit. Alaptalannak tartotta a felperesek hivatkozását, miszerint létezik olyan baleseti szituáció, amelyben a baleset elkerülhető lett volna, különös figyelemmel arra, hogy a szakértők egyöntetű véleménye alapján a gyalogos nagy valószínűség szerint már a mozgásban lévő jármű elé haladt be. A szakvélemények megállapításai egyhangúak voltak abban a tekintetben, hogy a holtter-tükör nem megfelelő beállításának a baleset kialakulásában nem volt jelentősége, mert annak megfelelő beállítása esetében sem lett volna észlelhető a gyalogos. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a gyalogos esetleges láthatósága sem zárja ki az elháríthatatlanság megállapítását. A kárt a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő, mert nem létezik olyan szituáció, amelyben a tehergépkocsi-vezető ténylegesen el tudta volna kerülni, illetve hárítani a baleset bekövetkezését.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság közbenső ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és megállapította, hogy „az I.r. felperest megilleti az a jog, hogy a 2011. február 17-én történt közúti balesetből származó vagyoni kárai 50%-ának a megtérítését az alperestől követelje, továbbá valamennyi felperest megilleti a jog arra, hogy az előző káreseményből származó nem vagyoni káraik megtérítését az alperestől követeljék”. A másodfokú bíróság a közbenső ítélet indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével, a bizonyítás sikertelenségének helytelen levonásával jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a ráháruló bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Rámutatott arra, hogy az elháríthatóság kérdését az adott konkrét ügyre vonatkozóan kellett vizsgálni; a szakvélemény kiegészítése érdekében elvégzett vizsgálatokat követően is kizárólag a gyalogos haladási irányát lehetett megállapítani, az egyéb adatokat illetően csak a valószínűség körébe tartozó megállapításokat tett a szakértő. Nem volt bizonyosan megállapítható, hogy a gyalogos mikor és hol lépett le az úttestre, a gépkocsi sebessége, az elütés helye sem volt egyértelműen meghatározható. Ebből viszont az is következett, hogy az észlelhetőségre, a baleset elkerülésére, a megálláshoz indokolt sebességre és időre, illetve a gyalogos kihaladására vonatkozó következtetéseket is csak a valószínűség szintjén lehetett levonni. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az igazságügyi szakértő

alapvetően abból indult ki, hogy ha a vezető nem látta a gyalogost, akkor nyilván nem tudta elkerülni a balesetet. Az elhárítás szempontjából kétségtelenül jelentősége van annak, hogy a gépjármű vezetője a veszélyhelyzetet, az elébe kerülő gyalogost mikor, mely közlekedési szituációban észlelte. Ehhez képest foglalható állás csak abban a kérdésben, hogy lett volna-e lehetősége olyan cselekvésre (megállás, kikerülés, lassítás) amivel a baleset elhárítható lett volna. Az elháríthatatlanság azonban veszélyes üzemi felelősség esetén mindig objektív elháríthatatlanságot jelent, azaz azt kell vizsgálni, hogy az adott közlekedési szituációban a balesettel szemben a károkozó részéről fennáll-e az elkerülés, illetve a védekezés objektív lehetősége. Az elvárhatóság és a felróhatóság ebben a körben nem értékelhető. Ezért az elsőfokú bíróságnak a szakvéleményre alapított megállapítása, hogy mi volt elvárható a gépjármű vezetőjétől az adott közlekedési szituációban, illetve hogy kellett-e a gyalogos átkelésével előre számolnia az elháríthatatlanság megítélésénél, nem voltak figyelembe vehetők. Tény, hogy az elháríthatóság alapjául nem szolgálhatnak olyan körülmények, amelyek más veszélyhelyzetet idézhetnek elő, mint például az elindulás után a holtter-tükör folyamatos figyelemmel kísérése. Miután azonban a gyalogos úttestre lépésének helye és ideje nem volt rekonstruálható, azt sem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy a tehergépjármű elindulása után lépett az útra. Ezért az a megállapítás, hogy a gépjárművezetőtől nem volt elvárható, hogy folyamatosan a holtter-tükört figyelje, az elháríthatatlanság alapjául nem szolgálhatott. Azt, hogy a gyalogos a tehergépjármű vezetője számára a közlekedési szabályok maradéktalan megtartása mellett is folyamatosan észlelhetetlen volt egészen az úttestről való lelépéstől az elütésének időpontjáig, a rendelkezésre álló adatok alapján ítéleti bizonyossággal nem lehetett megállapítani. A szakvélemény szerint volt olyan helyzet, amikor a baleset objektív elhárítható volt, méghozzá a gyorsítással való felhagyással és a gyalogos kihaladásával; amennyiben a gépjármű szélességének feléig, 1,5 méter távolságon belül észlelte volna a gépkocsivezető a gyalogost, akkor elméletileg elkerülhető lett volna a baleset. Ugyanakkor adatok hiányában nem lehetett bizonyosan megállapítani és ki sem lehetett zárni, hogy a gyalogos behaladására a szakértői véleményben megállapított tartományban került sor. A bizonyítékok mérlegelése során a bizonyítás sikertelenségének vagy eredménytelenségének jogkövetkezményeit a bizonyításra köteles fél terhére kell értékelni. Az adott esetben ez azt jelenti, hogy a bizonyításra köteles alperes terhére kell értékelni, hogy nem tudta eredményesen és kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a károsult elháríthatatlan, vétkességtől független közrehatása miatt az üzemben tartó teljes egészében mentesül a kárfelelősség alól. A felperesek maguk sem tették vitássá, hogy a hozzátartozójuk felróható magatartásával közrehatott a kár bekövetkezésében; a másodfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti értékelésével arra a

következtetésre jutott, hogy a felperesek a vagyoni károk 50%-ának megtérítésére hozzátartozójuk önhibán alapuló közrehatása miatt nem tarthatnak igényt. „A hozzátartozói igények a nem vagyoni kártérítés sui generis tényállását képezik”. A felperesek hozzátartozói igényt érvényesítettek, így a nem vagyoni kártérítés megállapításánál azokat a körülményeket kell figyelembe venni, amelyek az említett tényállás szempontjából relevánsak. Az adott esetben ez azt jelenti, hogy mivel az önálló igényükkel fellépő felperesek nyilvánvalóan nem tanúsítottak felróható magatartást, az alperes a felperesek teljes nem vagyoni kárát kötelesek megtéríteni.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet és elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodlagosan a felperesekre terheesebb 80-20%-os kármegosztás alkalmazását és emellett a felperesek tekintetében a néhai J.Jné közrehatásának figyelembevételét a nem vagyoni kártérítés összegszerűségének a megállapításánál is. Arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és ezzel megszegte a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat, és megsértette a Ptk. 345. § (1) bekezdésében írtakat is. Az új eljárás során beszerzett szakértői vélemény kiegészítése alapján egyértelműen megállapítható, hogy a baleset bekövetkezését nem a forgalomban résztvevő (haladó) járművezető figyelmetlensége, vagy nem kellő észlelési képessége okozta, hanem az, hogy a gyalogos olyan helyen haladt be a már álló jármű elé, ahol arra nem kellett a vezetőnek számolnia. A szakértői vélemény a perbeli konkrét helyzet kialakulásához vezető, illetőleg ezzel összefüggő valamennyi tényezőt értékelve nyilatkozott arra a kérdésre is, hogy a baleset a gépjárművezető részéről elhárítható lett volna; a tehergépkocsi-vezető az elé behaladt gyalogost nem észlelte, a balesetet elkerülni nem tudta. A Ptk. 345. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a felperesek hozzátartozójának felróható közreható magatartása a kár bekövetkeztében értékelendő; a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a néhai a baleset időpontjában súlyos alkoholos befolyásoltság alatt állt, továbbá számos KRESZ szabályt segett meg, amelyek a baleset bekövetkezéséhez vezettek, ezért a bizonyítékok nem megfelelő értékelésével állapította meg az 50%-os kármegosztást, az legfeljebb a felperesekre terheesebben 80-20%-os mértékben lehet csak megalapozott. A közbenső ítéletnek a nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatos rendelkezése is jogszabálysértő; a nem vagyoni károk esetében bár a kármegosztás nem alkalmazható, azonban a kártérítés összegét csökkentő tényezőként kell értékelni a károsult közreható magatartását. A hozzátartozók kárigényei tekintetében sem tehető felelőssé a károkozó a kárnak azért a részéért, amit néhai J.Jné közrehatása okozott. A közvetett károsultaknak is viselnie kell a hozzátartozó önhibájának következményeit.

A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős közbenső ítélet hatályban tartását kérték.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős közbenső ítélet az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem egy részében, a kármegosztás mértéke és a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezése, a hozzátartozókra kiterjedő kármegosztás alkalmazása tekintetében alapos, míg a jogalap körében alaptalan.

A perben vitás volt az alperesnek a jogerős ítéletben megállapított kártérítő felelőssége és ennek mértéke. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogalapot, másodlagosan a közrehatás mértékének a meghatározását támadta, és a kártérítő felelősségének a mértékét 20%-ban kérte megállapítani, azzal, hogy sérelmezte a közbenső ítélet a nem vagyoni kártérítésnek a közrehatás figyelembevételére nélküli álláspontját. A felülvizsgálat alapja az a hivatkozás, hogy sérült a bizonyítékértékelés Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti szabálya. A felperesek nem vitatták a jogelődjük közrehatását és annak 50%-os mértékét sem, az alperes a felülvizsgálatában lényegében azt állította, hogy a felperesek jogelődje a kárát maga okozta, vagy legalább a közbenső ítéletben megállapított 50%-os mértéket meghaladó 80%-ban hatott közre.

A felülvizsgálati eljárásban is vitás volt az alperesnek a kötelező felelősségbiztosítás alapján fennálló, a biztosítottja által okozott kárért való helytállási kötelezettsége. Az alperes álláspontja szerint a baleset bekövetkezését nem a forgalomban részt vevő járművezető figyelmen kívül hagyása, vagy nem kellő észlelési képessége okozta, hanem az, hogy a gyalogos olyan helyen haladt be a már álló jármű elé, ahol azzal nem kellett a vezetőnek számolni. A jogerős közbenső ítélet helyesen állapította meg, hogy az adott esetben annak volt jelentősége, hogy az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a károsult elháríthatatlan, vétkességtől független közrehatása miatt mentesül a kárfelelősség alól, és ennek eredménytelenségét a terhére kell értékelni. A másodfokú bíróság helytállón, a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelően értékelte a rendelkezésre álló, az új eljárás során kiegészített szakértői vélemény, valamint a büntetőeljárás során beszerzett szakértői vélemény adatait, amikor azt állapította meg, hogy a „nyomszegény baleset” miatt a baleset elháríthatatlanságát csak a valószínűség szintjén tudta megállapítani a szakértő, a véleményalkotáshoz felhasznált adatokat is csak valószínűsítette. Ez a konkrét baleseti szituációt vizsgálva azt jelenti; a rendelkezésre álló adatok alapján teljes bizonyossággal nem lehetett megállapítani, hogy a gyalogos a tehergépjármű vezetője számára a közlekedési szabályok maradéktalan megtartása mellett is folyamatosan

észlelhetetlen volt, egészen az úttesttől való lelépéstől az elütés időpontjáig. Ennek oka az, hogy nem volt rekonstruálható a gyalogos úttestre lépésének helye és ideje, nem lehetett megállapítani, hogy a tehergépjármű elindulása után lépett az útra. Erre figyelemmel helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes nem tudta eredményesen és kétséget kizáróan bizonyítani a károsult elháríthatatlan, vétkességtől független közrehatását, ezért az üzembentartó teljes egészében nem mentesülhet a kárfelelősség alól. Miután a külső ok elháríthatatlansága nem volt bizonyított, a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése szerint az alperes kártérítési felelőssége attól függetlenül fennáll, hogy a felperesek jogelődje a közlekedési magatartásával több jogszabályi előírást is megsértett.

Nem vitatható - a felperesek elismerésére is figyelemmel -, hogy a károsult közreható magatartása is megállapítható, ebből következően a Ptk. 345. §-ának (2) bekezdése szerint az alperesnek nem kell megtérítenie a kárt annyiban, amennyiben az a károsult felróható magatartásából származott. A közrehatás csökkenti a károkozó felelősségének következményeit, ekként felelősségcsökkentő a károsult közreható felróható magatartása. Ennél a felelősségi formánál a károsult felróható magatartásának értékelésekor nem az általános kártérítési felelősséghez tartozó Ptk. 340. §-ában foglaltak alkalmazása történik, ahol vétkesség áll szemben vétkességgel, hanem a károsult felróható magatartása miatt csökken a károkozó felelősségének következménye. A felróhatóság az általában elvárható magatartás elmulasztása, de ebben az esetben nem kármegosztásról van szó, ugyanis a károkozó felelőssége objektív, a károsultnak viszont a felróható magatartásának következményeit viselni kell. Ez pedig abban áll, hogy csökken a károkozó felelősségének következménye, vagyis kárcsökkentésre kerül sor. Az adott esetben nem a két fél vétkességét kell tehát összevetni, hanem azt kell megállapítani, hogy a károsult milyen mértékben okozta a kárt. Ezért az alperes másodlagos felülvizsgálati kérelme folytán a Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesek hozzátartozója milyen mértékben okozta a kárt, majd abban, hogy a hozzátartozók nem vagyoni kárigényének érvényesítése során a közvetlen károsult közrehatása figyelembe vehető-e. Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésével állapította meg ennek a mértékét. Az adott esetben a felperesek hozzátartozója több KRESZ szabályt segett meg, amikor nem a gyalogos átkelőhelyen, és piros jelzésen közlekedett, de a terhére kellett értékelni, hogy súlyos alkoholos befolyásoltság (3,32 ezrelék) alatt állt és ilyen állapotban ment át az úttesten keresztirányban a havas, csúszós időben. A másodfokú bíróság okszerűtlenül következtetett, és a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését megsértve értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, amikor az alperesével azonos mértékűnek ítélte a felperesek jogelődjének kirívóan súlyos, felróható közreható magatartása mértékét. A

felperesek jogelődjének felróható magatartását, annak súlyát az alperes helyesen értékelte és határozta meg 80%-os mértékben, ugyanis a jogelőd által tanúsított többszörös jogszabálysértő és felróható magatartás az, ami a terhére esik. Ennek következményeiért a károsult felel, kára megfelelő részét viseli, ennek mértéke helyesen 80%, ebből következően az alperes helytállási kötelezettsége csak a károk 20%-os mértékben állapítható meg.

Helyesen hivatkozott arra az alperes a felülvizsgálati kérelmében, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének a meghatározásánál a kármegosztás nem alkalmazható, ehelyett a nem vagyoni kártérítés összegének a megállapítása során kell értékelni, hogy a károsult a kára bekövetkeztében milyen mértékben (összegben) hatott közre. Tévesen állapította meg ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a felperesek jogelődjének felróható magatartása a jogutódok által érvényesített nem vagyoni kártérítési követelésnél nem vehető figyelembe. Nem vitás, hogy a felperesek a hozzátartozójuk halála miatt érvényesítették saját jogon a kártérítési igényeiket. A keresetben megjelölt káraik - így a nem vagyoni káruk - okozója az a baleset, amelyért a kártérítési felelősség az alperest terheli. Azt helyesen állapította meg a másodfokú bíróság a közbenső ítélete indokolásában, hogy a felpereseknek a tevőleges, közreható magatartásuk nem értelmezhető a balesetben. Azonban, amennyiben a károsultnak volt közreható magatartása, akkor ezt a közrehatást a jogutódok nem vagyoni kártérítési igényénél az összegek meghatározásánál figyelembe kell venni. A hozzátartozó magatartását, közrehatását a felperesek igényeinél be kell tudni és annak a következményeit értékelni kell. Az pedig annyival kevesebb, amennyivel a felperesek hozzátartozója maga is a kár okozója, akár csak részben is. A jogerős közbenső ítélet mind tartalmában, mind megfogalmazásában jogszabálysértő. Az előzmények alapján egyértelmű, hogy az alperes, mint felelősségbiztosító a közvetlen igényérvényesítés lehetősége mellett, azokat a károkat köteles megfizetni, amelyeket a káreset folytán a felperesek elszenvedtek. A károkat az alperes a károkozó helyett fizeti kötelezés alapján, ezért a közbenső ítéletben sincs helye semmiféle olyan megállapításnak, amely követelésre jogosít fel. A jogerős közbenső ítélet nem felel meg a Pp. 213. § (3) bekezdésének, ugyanis annak alapján az alperes akár teljes, akár valamilyen arányú kártérítő felelősségen alapuló helytállási kötelezettségének a fennállását kell megállapítani. Az elmondottak alapján érdemben téves a jogerős közbenső ítéletnek a hozzátartozók nem vagyoni kártérítési igényéről szóló fejtegetése, de még ezzel a téves fejtegetéssel sem adekvát a rendelkező részben különbséget tenni kívánó szövegezés.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a jogszabálysértő közbenső ítéletet úgy „változtatta meg”, hogy helyette a jogszabályoknak megfelelő tartalmú rendelkezést fogalmazott meg,

megállapítva az alperes 20%-os mértékű kártérítésen alapuló helytállási kötelezettségének fennálltát.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felpereseket az alperes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére. A felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelesek a felperesek az államnak megfizetni.

Budapest, 2016. február 17.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Almásy Mária s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági ügyintéző
HM